

črnega vohuna in ga postavili pred sodnijo, kjer je bil na 18 mesecev težke ječe obsojen.

Najstarejši poslanec je pač ogrski državni poslanec Jos. Madaras, ki je pred kratkim svoj 100. rojstni dan praznoval. Bil je že l. 1833 za poslanca izvoljen. Od l. 1848 naprej je nepretrgano kot zastopnik okraja Sarkeresztur član ogrske zbornice.

Balkanska vojna se bliža svojemu koncu. Zdaj so stopili tudi že zastopniki Bulgarije in Turčije v Konstantinopol skupaj, da sklepajo o končnih mirovnih pogojih. Skoraj gotovo je danes že, da bo tudi Adrianopol, ki je Bulgarijo toliko krvi stal, pri Turčiji ostal. To je pač britko za Bulgarijo, ki je bila pred par meseci na vrhuncu svoje slave in je že sanjarija o novi prestolici v Konstantinopolu. Groza in beda na Balkanu je velikanska. Predno se bodoje te rane zacelile, minulo bo pač mnogo časa. In kali novih preprirov še niso izginile. Papirnati mir je, ki se je sklenil na Balkanu, in kmalu zopet bodoje divjaški handžari ta papir v tisočero koscev razsekali . . .

Nikita z globoko malho. Občutljiv črnogorski „kralj“ Nikita gotovo ni, rahločuten tudi ne in razžaljen tudi ne. Kakor znano, dobiva Nikita od raznih držav večje ali manjše „trinkgelde“, s katerimi podpira svoj prestolček. Za te „trinkgelde“ mu je seveda več nego za nedosežne ideale. Tako je dobival m. dr. tudi od Turčije 200.000 frankov „podpore.“ Ko je s svojimi čednimi zavezniki pričel vojno zoper Turčijo, mu je ta samoumevno podpora vstavila. Zdaj se pa poroča iz Konstantinopla: „Kralj Nikita in princ Mirko črnogorski prosila sta turško vlado, da naj jim izplača od začetka vojne vstavljeno podporo v znesku 200.000 frankov. Turška vlada izjavila je svoje zaničevanje nad to zahtevo in je prošnjo enkrat za vselej odklonila.“ — Res, Nikita ni rahločuten! Najprve napade na tolovajski način s svojimi kozjimi tatovi Turke, jim ukrade kos zemlje in zdaj pa še prosi za „zaostalo podporo.“ Sakrabort, ta jugoslovanski „vladar“ se pa razume na „kšefte“ . . .

Semtertja se čita zopet prav žalostne številke o plačilni bedi malega obrtništva. V Nemčiji n. pr. ceni se v kakšnem srednjem mestu neplačane zahteve rokodelcev pri njih odjemalcih na okroglo 500.000 do 700.000 markov na leto. V rheinsko-westfalskem industrijskem okraju se le 20 do 25 procentov naročenega krojaškega blaga takoj pri sprejemu plača; ostalih 75 do 80 procentov plača se šele po 4 do 6 mesecih. Pri čevljarjih se komaj 10 procentov iz delavnice oddanega gotovega blaga takoj plača. Istotako se tam n. pr. dve tretini peciva iz pekarij „na up“ daje.

Ednake razmere se opazuje povsod, tudi pri nas v Avstriji in prav posebno v naših pokrajinah. Potem pač ni čuda, da rokodelstvo vedno bolj propada.

Zadnji čas bi bil, da bi se rokodelci v krepki organizaciji združili in enkrat tudi za svoje lastne interese pobrigali. Verujemo, da je boj proti starim navadam, starim šegam, proti medsebojni, mnogokrat prav malenkostni konkurenciji težaven. Ali potreben je in pričeti se bode moral, kajti drugače preti malemu obrtništvu pogin. Začetek boja bode težak. Odjemalci obrtništva dostikrat v resnici niso v položaju, plačati takoj v gotovini. Ali v takem slučaju bi se dale vpeljati kakšnje zamudne obresti, kakor so v trgovini že davno vpeljane. Nadalje bi morala oblast z vso strogostjo in odločnostjo „fušarstvo“ zatreti in s tem nekako rak-rano na telesu poštenega obrtništva odpraviti. Oblast, ki tako rada svoj modri nos v vse mogoče stvari vtika, naj bi tudi pri teh vprašanjih več zanimanja kazala. Vse to so važne stvari!

Ali glavno je, da vržejo obrtniki sami svojo politično lenobo proč, da se združujejo, da zakličejo svoje zahteve enkrat glasno v javnost, kakor storijo to že drugi stanovi. V javnosti se pride s pestjo pod nosom mnogo dalje, nego s klobukom v roki!

Dopisi.

Vurberg. „Slovenski gospodar“ me že več časa zaporedoma napada, češ da sem jaz kriv, da so se občinske volitve, katere bi morale biti že lansko leto, še le sedaj vršile. Sam za svojo osebo, ker na kako čast ne reflektiram, bi na to ne odgovarjal, ker če „Gospodar“ o meni piše, mi je to toliko kot bi me sosedov cucek oblajal. Odgovarjam pa le zato, da bote volilci vedeli, na kako nesramen način vas vaši izobraženi voditelji z lažmi hrunjo in farbajo. Pišejo v predzadnji številki „Slov. gospodarja“, da sem bil jaz voditelj lanskih reklamacij proti volilnim imenikom in da smo z istimi povsod propali. Sramovati se mi bi pač ne bi trebalo, voditi ljudi do njih pravice, za katero ste nas hoteli prikrajšati, ker šlo se je takrat edino za volilno pravico največjega kmetskega posestva, katerega sosesnik sem tudi jaz sam. Znano vam pa je, da se reklamacij še na zahtevo vdeležil nisem, ker so takratni reklamanti tudi toliko izobraženi, da se svojih pravic sami zavedajo. Devetkrat bolj naj se sramuje dotični dopisnik, ko piše, da smo z rekurzi povsod propali, kar je laž, ker je c. k. okrajno glavarstvo v dotičnem odloku županstvu naročilo, zahtevi reklamantstva v toliko, kolikor postava dovoljuje, ugoditi. Da se je pa zahtevi reklamantstva ugodilo, dokaz so pri občini ležeči volilni imeniki, v katere smo letos vpisani, a se nas lani ni vpisati hotelo. Toraj če bote še devetkrat pisali, da nič nismo dosegli, ste pa devetkrat lažnivci! — Kar se pa tiče agitacij, o katerih pišete, je pa ljudstvu dovolj znano, kje in na kak način se je agitiralo. Če smo pa mi pri agitacijah napravili kake nepostavnosti, nas pa tožite, mi zato ne bodemo tako po občini letali in po časnikih cvilili, kakor vi, ko čutite neprijetne posledice vaših agitacij. Stari Vilčnik pa še sedaj okoli vozi in plačuje pijačo, ker ima denar; sam pa obljubi, če mu dokazete, da je pijačo plačeval volilec, za vsak ahtel sto kron; toraj če to ni laž, kar pišete, pa še lahko lep kšeft na korist občine naredite, ker že tako „na korist“ občine delate . . . Tudi stari Vilčnik ni prestopil sedaj v nasprotni tabor, kakor pravite, ampak on je drugega mišljenja že od tistega časa, kar vam je g. Adamec pašo

oslov pismeno odpovedal. Tega ste se imeli pri liko prepričati, ker se že več let ni občinskih sej vdeleževal, se mu je menda tudi preunemo zdelo. Govorite dalje, da bi radi Domiterja napravili za župana, ker je največji sovražnik župnikov, ki bi jih rad iz župnije nagnal; — pa vam povem, da je to le vaša izmišljotina in laži-reklama! Sploh bi še pa nastalo vprašanje, če bi on to čast sprejeti hotel, ker ni tako častihlepen, to je pokazal pred desetimi leti, ko se mu je čast župana ponujala, pa jo je odločno odklonil; le vprašajte g. Adameca, na katerega ste se že enkrat sklicavali, če to ni res. Sploh bi pa Domiter za to čast imel tudi toliko zmognosti kot kdo drugi, saj volilne spise bi gotovo sam delal, kateri se sedaj delajo za drag denar, kakor več ednakega, na račun davkoplačavcev druge. To pa bi menda bila po vašem mnenju največja lumparija, ker Domiter je „Štajercijanec“, zato ker se župnikovi dekli ne klanja in „brezverec“, ker se od nje strahovati ne pusti, ki bi vsled tega celo faro „pohujšal.“ Resnica pa je, da smo sklenili se volitve ne udeležiti in se je tudi udeležili nismo, pa le zaradi vaših lumparij ne, katere pa sedaj, ko vete, da se bo morebiti sodnja z zadevo bavila, hinavci nam podtičete. A pušk v koruzo tudi nismo zmetali, ker je „Štajerc“ enkrat pisal, da imajo tam teateršpilarji svoje zavetje. — Govorite o neki „zmagi“, pa ne vem, kaka bi ta bila, ker je vaš generalni agitator, „der Herr von Habenichts und Zahlenichts“ g. Felicij že pred volitvo povedal: „Brez boja ni zmage, brez zmage pa tudi ni slave“; ker tedaj boja ni bilo, je tudi slava osmojena; a kako ste do nje prišli in če bo trajna, bo morebiti prihodnost pojasnila.

Leopold Horvat.

Vurberg, Dragi „Štajerc“! Vzemi ojstro krtačo, ter počohaj naše klerikalce, ker imajo bolhe in še drugo nesnago, katere jim ne da miru. Ti neslani backi hočejo črez nas zabavljati in nam našo pošteno agitacijo očitati in sramotiti. Pa poslušajte, kako je ta klerikalna stranka nad vse gusno agitirala in kakšnih sredstev se je posluževala, da bi prišla do svoje smradljive „časti“ in „zmage.“ Agitiral je od g. župnika do zadnjega krovjega hlapca vsak petolizec in podrepnik s protipostavnimi sredstvi in lumparijami, z lažmi, s preklinjevanjem, siljenjem in grozenjem tako, da se bodo nekteri morali pri sodnji zagovarjati. G. župnik agitiral je od hiše do hiše, pri nekterih je celo po dva in trikrat nadlegoval ljudi in agitiral s tako silo, da so ljudje proti svojem prepričanju morali glasovati, hoté ali nehoté, ker drugače bi bil opsovan kot „štajercijanec“ in „brezverec.“ Ker so se pa ljudje naveličali te sitne nadloge, so se nekteri možje odstranili, kadar so videli župnika proti hiši iti; tedaj se je pa vrgel na žene, češ, žena ima pri možu velik upliv, naj ga vendar pregovori, da z nami voli, ker nam drugače slaba prede. Tako je delal, Bog nas prekriži, vrag, kjer je ni mogel sam opraviti, poslal je žensko, in ta je dosegla, kar je on želel. Ako bi g. župnik bolnike tako pridno obiskoval, bi nikoli nobeden brez spovedi ne umrl. Dalje, ako ste res tako pošteno in pravično delali, zakaj pa zdaj zopet okoli lazite, župan in njega pomagaci z lažmi lovite podpise, da bi ljudje morali proti svojim resnicam lažnjiva pisma podpisati, da bi spet radi z lažmi vaše krivde pri oblastnijah zakrili. Delali ste z lažmi pred volitvo, ob volitvi in še zdaj po volitvi, bo res prišel čas do pravice! Zakaj ne volite župana, svetovalcev in odbornikov, se že tak pošteno delate in pravite, da nismo z rekuriranjem nič dosegli? Je grda laž; kar smo želeli, se nam je tudi ugodilo, namreč vpisovanje karčevinske soseske v volilni imenik. Toraj sramota vsem lažnjivim klerikalcem, ki s tako smradljivo nezrelostjo postopajo in se ljudem vsiljujejo, da bi jih morali zopet voliti. S katerimi denarji pa tedaj hočete mežnarjijo zidati, ako ne z občinskimi; znabiti z župnikovimi? Neumnež! In ti dopisunec, farško revče, sramoti tvojega brata, ki drugega ne zna, kakor i — a po časnikih, — poštene može in gospodarje, kateri imajo skušnjo na gospodarskem in političnem polju, pa pusti pri miru! Povemo ti tudi, kako je lisica oslu rekla, kateri je črez njo zabavljal: „Was ein Esel von mir spricht, das acht' ich nicht!“ — Dalje piše, da bomo

Vaš okus

prepričal Vas bo, če primerjate okus naših in katerihkoli drugih kock, da so

MAGGI-JEVE kocke

(gotova goveja juha)

po 5 vinarjev

najboljše.

Samo prave

z imenom MAGGI in

varstveno znamko zvezdo s križcem

Nekaj o obrtnikih.

Da se dandanes malemu obrtništvu slabo godi, je itak znana stvar. Eden vzrokov te bede je dejstvo, da mala obrtnija preveč „na puč“ dela, preveč izposoja. To je že usodepolno. Svoje liferante mora rokodelce takoj plačati, kajti strogi pogoji velike trgovine in velike industrije ne poznajo nobene milosti. Napram svojim odjemalcem pa nima mali obrtnik poguma, da bi silil na takojšno izpolnenje plačilnih pogojev.

Tako prihaja „mali mož“ v vedno večjo bedo: na eni strani mora hitro plačati, na drugi pa ne dobi ničesar. Posledice so odvisnost od liferanta, drago izdelovanje, nezadostno obrestovanje obratnega kapitala, zadolženje in končno polom. Usoda rokodelca!

pri prihodnjih volitvah videli sad naših laži. A vi pa jih že zdaj vidite, kako daleč se pride z lažmi; torej se ljudje že zdaj lahko prepričajo, katera stranka je bolj smradljiva, in da nam ne boste odgovarjali, saj nam tudi do zdaj niste, ker se sploh resnici ugovarjati ne da. Ker dopisujete kot božji ptički sami laži, obhodujejo le „Slov. Gospodarja“, da še sploh vašo smradljivo gnulobo sprejema, ktera se vsakomur stуди, sploh pa iz vaših dopisov svet spoznava, da smo v izobrazbi pred vami in da vas vsak šusterpub v tem oziru daleč nadkriluje. „Von einem Ochsen kann man halt nichts besseres verlangen, als wie ein Stück Rindfleisch.“

Kondomenti.

Sv. Duh-Loče. Pod velikansko udeležbo ljudstva se je dne 26. p. m. gospoda Ed. Hafenrichter, posestnika fabrike stolov v Zbelovi, od bolnišnice v Konjicah, kjer je bil iskal pomoč od svojega trpljenja, na pokopališče sv. Ane k zadnjemu počitku spremilo. Našo vrlo gasilno društvo udeležilo se je pogreba v polnem številu pod komando g. hauptmana Petra Fleck. Ob odprtem grobu imel je č. g. arhidiacon ganljivi nagovor. Hvalil je plemenite lastnosti pokojnikovega značaja, njegovo dobrotnost in očetovsko skrb za njegove delavce. Glasno ihtenje polnoštevilno došlega delavstva je bilo dokaz, da jim je govornik iz duše govoril. Konjiški pevci zapeli so v srce segajočo žalostinko. Globoko ganjeni zapustili so udeleženci pogreba mesto miru . . . Vse drugače pa se je izvršil neki pogreb, ki smo ga vidli tukaj v Ločah. Bilo je ob 7. uri zutraj. Hitrih korakov prinese se malo, belo trugo k cerkvi in se jo postavi pred vratmi na tla. V trugi leži tretletna mrtva hčerka neke vboge kočarice. Nesrečna mati joka glasno; a pričakujoči župnik Kozelj jo še zaradi njene zamude pošteno okrega. Kajti ta žegnani gospod ima pač mnogo opravila, pa ne s skrbjo z dušami. Iz bližnjega vrta se prinese malo zemlje in se jo čez trugo potrosi. V dveh minutah je vsa ceremonija končana. Noben spremljevalec na blizo ležeče pokopališče, nobeno blagoslovljenje groba, nobenih molitev, nobenega zvonjenja! Krščanska ljubezen, kje si, kje si? . . . Ja, ja, vse gre narobe, odkar nočejo vboji kmetje, ki sami nič nimajo, mežnarju poleg njegovega lepega dohodka še fiksno plačo dati, da bi mežnar potem še več dragega vina popil . . . Tudi uro mežnar ne navija več. Res čudne razmere! — Dne 17. avgusta na predvečer rojstnega dneva našega ljubljenege sivolasega cesarja priredilo je našo gasilno društvo slavnost, ki je vsled izredno mnogoštevilnega obiska od blizo in daleč dokazala, kako priljubljeno je naše vrlo gasilno društvo. Veselo je svirala šmarska godba, lepe deklice pa so prodajale rože v prid gasilnemu društvu. Ko je nastopila noč, zbrali so se mladi in stari k bakljadi, ki je korakala skozi vso vas; na čelu so šli godba in lampijone noseči gasilci. Vse hiše so bile razsvetljene, edino farovž ne! Župnik Kozelj se je bil popoldne odpeljal. To lepo patriotično slavnost se je seveda v „Gospodarju“ obljavilo in v blato vlačilo. Ko bi se bilo praznovalo rojstni dan srbskega kralja Petra, gotovo bi nas bil „Gospodar“ v deveta nebesa dvigal . . . No, mi ostanemo, kar smo: Štajerci in Avstrijci! Domačini.

Račje (Požar.) Dne 23. avgusta ob 7. uri zjutraj začelo je goret pri posestniku J. Lašič. Ogenj se je tako hitro razširil, da je ob enem tudi pri Koderč, Botheju, F. Weis in Möschl gorelo. Zahvaliti se moramo Rački pož. bramb, katera je z 2 brizgalnima prišla, potem gasilcem iz Brezule, Hotinjevasi in Frama. Sila in nevarnost je bila velika; pri Möschlu je že kolarna gorela in so jo z velikimi močmi oteli. Hvala vsem, kateri so pomagali! Posebno hvalo še zaslužita Johann Schalamon in Franz Šetar, katera sta pozno do noči delala.

Sv. Lenart v slov. gor. Predragi „Štajerc“! Ko so v pretečenem tednu listi od vseh krajev in koncev prihajali in naznanjali radovednemu ljudstvu, kako je našega g. župnika cesarska pesem od nedolžnih nemških šolarjev razkacila in v največjo nevošljivost spravila, — bil si ti, naš spoštovani kmečki list, edini v resnici tiskan, ravno kakor se je godilo in zgodilo. Tvoj dopisnik je bil resnično in gotovo navzoč! Kvasil je dosti „Slov. gospodar“, pa

gotovo njegov dopisnik ni bil osebno navzoč; ljudje pravijo in so prepričani, da s tem laže. „Narodni list“ poroča in na drugo in dolgo obrača; tudi iz njega je videti, da ni bil dopisnik navzoč. Kako so radovedni farmani in sosedje nesli tebe, dragi „Štajerc“, iz prodajalne, je bilo videti, kako zdaj grejo po žegnano kraljevo vodo. Prigodilo se pa je, da je bila ena stara ženica na trgu in je vprašala, kaj se je zgodilo, da ljudstvo drug drugemu pripoveduje in se smeji; se ji je pa povedalo; ona pa reče: če je g. župnika ta poštena cesarska v vsakem jeziku pevajoča stara pesem žalila, za to jim bode ljubi Bog plačnik! In resnično, kaj še se je tisti popoldan zgodilo? Imeli so g. župnik pri sodnji eno obravnavo in že je bil dan plačila; ni se jim iz nedolžnih grl po nemško pelo, — — — ampak od obtoženca se jim je pomensko povedalo, da so oni. Hornmeister.

Prihova pri Konjicah. Če narediš eno uro k nogam potovanja iz Konjic proti Prihovi, bodeš obstal in sam sebi rekel: ah, to je prijeten kraj! In v resnici je Prihoška fara ena imenitnih konjiške dekanije. Samo da je ljudstvo klerikalno in le nekaj je junakov, kateri so nevstrašljivi naprednjaki. Kakor se vidi, se bodeš sčasoma, dragi „Štajerc“, tudi tam udomačil. Slišal sem, kako so se dve gospodinjki pričkali zavaljo Tebe. Prva je rekla: „Ah Bog vari „Štajerca“ pri hiši imeti, tam je zmirom nesreča, svinje se nočejo rediti, krave nočejo bit breje, ja še kura ne more pišete zvaliti!“ — Druga pa pravi: „Oh, draga sosed, kak se Ti motiš; glej, jaz in moj mož smo že veliko let na „Štajerca“ naročena. „Štajerc“ donaja zmirom dosti produktov, kateri so v gospodarstvu zelo potrebni in jaz pa moj mož se teh naukov dobro poslužima in hvala Bogu imava precej sreče pri živini; če pa kakšnja nesreča pride, pa tega „Štajerc“ ni kriv! Draga prijateljca, če hočeš rejene in zdrave svinje imeti, moraš paziti na enakomerno hrano in zdaj v vročini svinjske kakor tudi govske hleve dostikrat prezačit. Če nočejo krave breje bit, pa daj pleme izmenjati in če hočeš, da bo kura piščeta zvalila, moraš dobit petelina!“ — „Prisrčna Ti hvala za poduk in tukaj imaš denar in mi naroči „Štajerca“, kjer jaz ne vem, kako se piše . . . Draga prijateljca, kaj je še kaj novega? Ni kaj posebnega, kakor to, da sta se mačka in medved stela. — Ja, za božjo voljo, kak je pa bilo to? — Ja, mačkin mož je šel v Ameriko, da bi si nekaj premoženja zaslužil; ko je nekaj mesecev preteklo, se je mački plesat zluštal, povabila je svojega sosedo medveda, zajčeka in pica pa za „muzikanta“; ko je picek „polko“ zaigral, je plesala z zajčekom; ko je igral zajček, je plesala mačka z medvedom; ali medved je bil pri plesu malo neroden in je stopil mački na nogo; nato je mačka medveda okrepkala, medveda je pa jeza zgrabila in je mačko precej naklestil. Mačka je sicer že okrevala in medveda so dali na tri mesece v Celje v „Tancšolo“. In ko pride medved iz „Tancšole“ nazaj, se bode ples spet znova začel. Zdjaj pa z Bogom, prijateljca, pa ne smeš nikomur povedati, kar sem Ti jaz rekla“ . . .

Zobna kréma

KALODONT
Ustna voda 17

Novice.

Štrajk mežnarjev je izbruhnil v Gentu. Za zvonjenje so dobivali mežnarji doslej 5 frankov na mesec, a to jim je premalo. Zahtevali so 15 frankov, kar jim pa cerkvena oblast ni hotela dovoliti. Vsled tega so stopili v štrajk; zutraj in zvečer, opoludne in ob drugih časih ne čuješ zvonjenja. Mežnarji sedijo v krmci, se pridušajo in jezijo in nočejo zvoniti . . .

Napad na vlak. V Galiciji so pri postaji Davodov roparji postavili železniški brzovlak ter ga hoteli oropati za pošiljate v vrednosti 400.000 kron. Potniki pa so roparski napad z orožjem odbili.

Čudno rojstvo. V Palermi porodila je kme-

tica Cezarina Facio mrtvega otroka, ki je imel 4 roke, 3 noge, 2 glavi, ali le eno truplo. Ena noga je imela 9 prstov, ostali dve pa po 6.

Velikanski gozdni požari so divjali na otoku Sardinija. Ves okraj od pristana Aranci do Terranuova Pausania bil je v ognju. Pogoreli so krasni gozdovi in v njih velike črede živine. Sodi se, da so ogenj nalašč zažgali.

Pogumni hribolazec. Italijanski alpinist Mario Piazzena splezal je na 7200 metrov visoki višek gore Nunkam v gorovju Himalaja. Na tako visoko goro še ni prišel noben človek. Piazzena in njegovi spremljevalci so skozi 6 noči v visokosti 6500 metrov v neki votlini ostali; imeli so se mnogo proti snegu in mrazu boriti.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Prof. Franc Robič †.

Po daljši bolezni umrl je deželni odbornik profesor Franc Robič v 73. letu svoje starosti. Ni bil naš človek in hude politične boje smo imeli z njim; ali bil je mož, pred katerim mora tudi nasprotnik klobuk sneti! Brez pretiranja lahko rečemo, da se je vlegel z Robičem eden najznačajnejših in najplivnejših slovenskih voditeljev na Štajerskem v grob.

Robiča prištevajo slovenski klerikalci zdaj nakrat k sebi in k svojim somišljeniki. To je neresnica, ki jo mečejo blagemu možu v grob. Nikdar ni bil Robič klerikalec v navadnem, še manj v spodnje-štajerskem zmislu besede. Predno se je še ta fanatična in brezobzirna klerikalna stranka pod vodstvom dr. Korošca ustanovila, bil je Robič že za sloveško ljudstvo delaven in je, to se mora priznati, s tihim delom, brez kričanja in ropotanja, mnogo uspehov dosegel. Ko so klerikalci z brezvestnim zlorabljanjem katoličanstva pridobili vso politično moč, skušali so tudi Robiča iz političnega pozorišča spraviti, kakor so bili spravili dr. Ploja. Ali to se jim ni posrečilo; vse Koroščeve intrige so bile zamán, niti lastni njegovi pristaši niso hoteli Robiča izbacniti. In tako so klerikalci Robiča raje v časti in javni funkciji pustili ter ga pričeli proglašati za svojega. Ne vemo, zakaj se Robič ni branil sramotnega pisarjenja, da je — klerikalec. Bil ni klerikalec! Bil je mirno čuteč diplomat, ki je skušal na vse strani pravičen ostajati in svojemu narodu kolikor mogoče koristiti. Klerikalna stranka nima torej nobenega povoda, jokat za Robičem krokodilske solze. Zagrenila mu je preveč uric njegovega dela polnega življenja in čakala je pretežko na njegovo — dedščino. kajti mandat pokojnega Robiča v deželnem odboru dobi zdaj mož, ki je glede osebe, zmognosti, značaja, poštenosti in delavnosti ravno nasprotje Robičevu; — dr. Verstovšek je naslednik Robiča, koprive rastejo, kjer je doslej rodilo sadno drevje . . .

Ob grobu pokojnega Robiča, ki je kot človek, kot oče in mož, kot poslanec in deželni odbornik svojo dolžnost storil, ki je bil vedno delavec, nikdar pa ne hujskač, žalujemo tudi mi. In tudi mi, ki imamo glede štajerske politike druge nazore, ki smo se v življenju morali boriti proti Robiču, pravimo: Čast temu slovenskemu možu, mirna mu zemlja!

Pionirski škandal. * * * To se pravi nesramni škandal, ki so ga napravili ptujski „sokoli“ in njih bratci, ko so v surovi pijanosti napadli ter pretepevali c. in kr. vojaka, — povzročil je v Ptuj, pa tudi drugod, mnogo razburjenja. Ptujsko civilno prebivalstvo je jako zadovoljno, da stoji v dobrem, skoraj prijateljskem razmerju s pionirji. In zato obsoja vsakogar, ki hoče to razmerje kaliti. Pionirji sami so večidel tudi zadovoljni s svojo garnizijo. A tega si vendar ne morejo dopasti pastiti, da bi jih ta ali ona politično nahujskana druhal napadala. Cesarsko suktnjo treba je tudi rešpektirati! Z eno besedo: razburjenost nad tem tolovajskim napadom je velika . . . Slovenski prvaki pa igrajo prav čudno vlogo. Delajo se nedolžne kakor novorojeno dete, — in človeku, ki te močnice ne pozna, se skoraj zdí, da je dotični pionir vsega kriv . . . Ej ti prvaški pogum! Ali res takoj izginiš, kadar slečejo tvoji nositelji rdečo garibaldinsko srjaco? Uvedle so se razne stroge preiskave, ki